

Goldstein Imre
Jeruzsálemi hajótöröttek

*mint halálos ágy körül
úgy hajlunk e város fölé
erőlködünk hogy halljuk
a szót a holnapot is túlélő
hagyatékot a hívójelet
amelyre egybegyűltünk
itt ácsorgunk egyre magasabb
fiaink között
nagy a lárma és a
látási viszonyok korlátozottak
odalentről a tajtékzó víz
vakítón porzik ránk
amint múltunk vastag darabokban
esik-hullik a tengerbe
szorosabban bújunk össze
lesütött szemmel
mellmagasba tartott
kezekkel tartjuk távol
az összehangol(hat)atlan
szíveket*

Goldstein Imre
A város télen

jégesen sístergő sugarak
lyuggatják Jeruzsálem márvány egét és

pásztázzák a külön-külön
összebújt morcos mormolókat

jaj-dalok és fohászok fekete-fehér
lebeleteken szállnak egyre feljebb

mint tévelygő vak kísértetek
egymással versengve hogy

átcsúszszanak Hozzá mielőtt
a márványrések újrafagynának

így hagyják magára a Várost
alaprajzára ragadva ami

szunnyadó vulkán-szigetei
között alvađt vérrel van kibúzva